

Arrest

nr. 152 844 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 17 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. M. (...), verklaarde de Tadzjiek nationaliteit te bezitten. U bent op 29/07/1981 te Dushanbe geboren en bent gehuwd met Z. N. (...) (OV (...)). Sinds 2008 werkte u voor de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance' en in 2010 werd u directrice van deze organisatie. In 2012 kreeg de organisatie opdracht van de UNDP (United Nations Development Program) om onderzoek te voeren naar de positie van prostitués en de aidsproblematiek binnen dit segment. Vanaf oktober of november 2012 werden allerlei focusgroepen opgestart waarin prostitués op anonieme wijze getuigden over hun ervaringen met de autoriteiten en de ziekenhuizen in Tadzjikistan. Uit deze informatie kwam naar voor dat zij vaak het slachtoffer van afpersing, mishandeling en verkrachting door de politie zijn. Voorts bleek dat de HIV tests die door overheid werden georganiseerd van een verregaande laksheid getuigden. Zo werden bij verschillende personen dezelfde naald gebruikt. Op basis van deze getuigenissen en

algemene informatie stelde u een kritisch (voorlopig) rapport betreffende deze problematiek op. Begin 2013 presenteerde u deze voorlopige versie van uw rapport tijdens een conferentie in Dushanbe. Hierbij waren ook overheidsfunctionarissen en parlementariërs aanwezig. Al tijdens de presentatie werd duidelijk dat uw voorlopige rapport niet bij iedereen in goede aarde viel en dat de meesten erg onverschillig of laconiek reageren op het verregaande misbruik die er ten aanzien van prostitués in Tadzjikistan is. Na de presentatie begon u telefoontjes vanuit het Ministerie van Binnenlandse Zaken te krijgen met de vraag om uw rapport te vernietigen. Eveneens werd u verweten dat u de draft niet op voorhand door de bevoegde instanties liet doorlezen. In maart 2013 kwamen enkele agenten naar uw kantoor en eisten dat u de namen van de respondenten zou vrijgeven en het betreffende rapport vernietigde. Hierbij werd ook gedreigd om de organisatie waarvoor u werkte op te doeken en men stelde dat u zou worden beschuldigd van smaad en laster ten overstaan van overheidsinstanties wat strafbaar is in Tadzjikistan. Ook de activiteiten van uw man, die studenten hielp om in het buitenland te studeren, werden toen in vraag gesteld. In april 2013 reisde u naar België om een conferentie van de moederorganisatie 'International Family Planning Alliance' bij te wonen. Een week voor de afreis werd uw echtgenoot door mensen van de KGB en van Binnenlandse Zaken lastiggevallen waardoor hij u niet naar België kon vergezellen. Na de conferentie, die een kleine week duurde, keerde u diezelfde maand nog naar Tadzjikistan terug. Intussen werd uw baas (president van de NGO), die sinds enkele jaren in de Verenigde Staten verbleef, op de hoogte gebracht van de problemen die er waren ontstaan omwille van uw voorlopige rapport. Omwille van die zaken werd u door hem gedwongen ontslag te nemen teneinde verdere problemen voor de organisatie te vermijden. In mei 2013 ontvingen u en uw echtgenoot een convocatie met het verzoek zich op 6/05/2013 op het politiekantoor aan te melden. Op het politiekantoor werd u langdurig ondervraagd over het voorlopige rapport en werd u geïntimideerd door dreigementen dat u van laster en smaad ten overstaan van overheidsinstanties zal worden beschuldigd. Pas op 7/05/2013 werden u en uw echtgenoot vrijgelaten nadat jullie ouders 5000 dollar aan de politiechef hadden betaald. Tijdens de aanhouding diende u evenwel een reisverbod te tekenen. Op 29/08/2013 kwam er wederom een convocatie aan met het verzoek zich op het politiekantoor aan te melden. Hierna besloten u en uw man het land te verlaten. Jullie verbleven een week bij een vriendin alvorens jullie op 07/09/2013 Tadzjikistan per vliegtuig verlieten. Diezelfde dag kwamen jullie in België aan en dienden er op 17/09/2013 een asielaanvraag in. Op 11/09/2013 werd nogmaals een convocatie voor jullie opgestuurd. In België komt u verder te weten dat jullie aan de hand van opsporingsberichten op officiële wijze in Tadzjikistan worden gezocht. Op 07/02/2014 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voor u genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Deze beslissing werd op 28/11/2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 17/12/2014 dienden u en uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in. U bleef bij dezelfde motieven maar gaf aan dat het rapport intussen is gepubliceerd. Om deze nieuwe asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: een psychisch attest, het definitieve rapport, een artikel betreffende het wetsvoorstel aangaande buitenlandse financiering van NGO's, enkele artikelen over mensenrechtenschendingen van politieke en mensenrechtenactivisten, uitleg op een forum over de draagwijdte van een uitreisverbod en kopieën van de verlopen internationale paspoorten van u en uw zoon. Op basis van deze nieuwe elementen werd uw asielaanvraag in overweging genomen.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvraag van u en uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werden er verscheidene tegenstrijdigheden in jullie relaas vastgesteld. Daarnaast werd het weinig aannemelijk geacht dat u in de door u verklaarde omstandigheden het risico nam om op legale wijze per vliegtuig het land te verlaten en daar bovendien probleemloos in slaagde. Ten slotte werd het evenmin aannemelijk geacht dat u in de door u verklaarde omstandigheden amper of niet opvolgde wat er met uw voorlopig rapport is gebeurd. Deze beslissingen en beoordelingen werden integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Jullie dienden hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast, behoudens er tijdens jullie huidige asielaanvragen nieuwe elementen aanwezig zijn die hier een ander licht op kunnen werpen. Echter is dit niet het geval.

Als nieuwe element haalde u aan dat een definitieve versie van het rapport intussen is gepubliceerd en blijkt dat het weinig fundamenteel verschilt van de voorlopige versie die u hebt opgemaakt. Op het rapport staan verscheidene mensen en organisaties (UNFPA, TFPA (Tadjiek Family Planning Alliance), Equal Opportunities...) als auteurs, medewerkers en donors vermeld. Echter bleek uit uw verklaringen dat er, voor zover u weet, niemand problemen heeft gekend naar aanleiding van de publicatie van dit

rapport (CGVS p.5-6). Uw poging tot verklaring als zouden de Tadzjiekse autoriteiten niet op de hoogte zijn van de publicatie van het rapport lijkt weinig geloofwaardig gezien het makkelijk te consulteren is via het internet (het intikken van de titel op google is al voldoende om het rapport terug te vinden). Bovendien blijkt dat u amper of geen inspanningen heeft gedaan om te weten te komen of er problemen voor bepaalde organisaties of personen zijn ontstaan na de publicatie van dit rapport. Op het enige contact met G. (...) na, hebt u niemand pogen te contacteren en dacht u er zelfs niet aan om te weten te komen of de directeur van TFPA problemen heeft gekend (CGVS p.6-7). In het licht van de grote problemen die u beweerde gekend te hebben omwille van uw onderzoek in het kader van dit rapport, komt het weinig overtuigend over dat u amper of geen inspanningen hebt gedaan om te weten te komen of er iemand sinds de publicatie van het rapport ook maar enige problemen heeft gekend of dat de autoriteiten dit amper zouden hebben opgevolgd. Bijgevolg kan de effectieve publicatie van het rapport geenszins aantonen dat u bij terugkeer naar Tadzjikistan omwille van uw onderzoek en de voordracht dat u in de voorbereidingsfase van dit rapport deed, zal worden vervolgd.

Voorts komt het bevreemdend over dat niemand uw problemen kan bevestigen of dat organisaties zoals UNFPA en 'Equal Opportunities' die een grote rol speelden in het opstellen en publicatie van het rapport, voor zover u weet, zelfs maar op de hoogte zijn van uw vervolgingsproblemen (CGVS p.6). Gezien zij hun zetel in Dushanbe hebben (CGVS p.3-4), u een centrale rol in het onderzoek en het opstellen van het rapport speelde, u en uw echtgenoot officieel van onder meer spionage worden beschuldigd (CGVS p.7) en er naar jullie verklaringen opsporingsberichten hangen met jullie foto's in het politiekantoor, op straat en op de luchthaven (CGVS 4/12/2013, p.9) lijkt het weinig aannemelijk dat geen van deze organisaties op de hoogte zouden zijn van uw problemen en dit kunnen bevestigen. Indien iemand daadwerkelijk van onder meer spionage wordt beschuldigd omwille van een onderzoek dat in opdracht van een VN-organisatie werd gevoerd en waaraan meerdere NGO's meewerkten zou verwacht worden dat dit bekend raakt. Uw bewering als zou u liever hebben dat zij hier niet van op de hoogte zijn gezien het risico voor de familie indien dit internationaal bekend raakt (CGVS p.6), houdt weinig steek daar u verklaarde dat uw foto's (opsporingsberichten) op de luchthaven en op straat zichtbaar zijn waardoor verwacht kan worden dat internationale organisaties die nauw betrokken zijn bij het opstellen van het rapport en een zetel in Dushanbe hebben sowieso op de hoogte van uw vervolgingsproblemen moeten zijn.

U gaf tijdens het laatste interview aan dat uw uitspraken tijdens de voorstelling van de resultaten in uw onderzoek wat tot het rapport leidde, wel verder gingen dan de inhoud van het rapport (ook de voorlopige versie), en deze uitspraken de oorzaak van uw problemen waren (CGVS p.9-10, 12). Echter haalde u deze conferentie, zonder verwijzing naar uw persoonlijke uitspraken, ook tijdens uw vorige asielaanvraag reeds aan, en komt het bovendien weinig overtuigend over dat indien iemand van spionage wordt beschuldigd op basis van uitspraken die werden gedaan op door de VN georganiseerde voordracht, de organisatie hier, voor zover u weet, niet van op de hoogte zouden zijn (CGVS 4/12/2013 p.4-5).

Ten slotte probeerde u tijdens deze tweede asielaanvraag nog een aantal zaken uit uw vorige asielaanvraag te vergoelijken. Zo gaf u aan dat een uitreisverbod niet inhoudt dat u niet kan uitreizen, maar enkel een belofte is het land niet uit te reizen en dat men bij terugkeer wel gestraft wordt indien dit gedaan wordt. U legde hiertoe uitspraken uit een juridisch forum neer. Echter dient een beslissing in zijn geheel te worden gelezen en was het een cumulatie van elementen (convocatie, lopende strafzaak, uitreisverbod, tegenstrijdigheden ...) die tot de ongeloofwaardige omstandigheden van uw uitreis bijdroegen. Bovendien werden eveneens andere zwaarwichtige vaststellingen gedaan waardoor dergelijke uitleg niet afdoende is om uw geloofwaardigheid te herstellen. Betreffende de tegenstrijdigheid tussen u en uw man aangaande het al dan niet gevraagd zijn naar uw internationaal paspoort tijdens een aanhouding, verklaart u tijdens het laatste gehoor dat de verklaring van uw man klopt, dat u vergeten was dat men naar uw internationaal paspoort heeft gevraagd, en dat u heeft verwezen naar uw vervallen internationaal paspoort. Ter staving legt u tevens uw vervallen internationaal paspoort neer (CGVS, p.8,9). Deze verklaring en het neerleggen van uw verlopen internationaal paspoort kan de tegenstrijdigheid echter niet opheffen, aangezien u tijdens uw eerste asielaanvraag stelde dat zij tijdens uw aanhouding niet naar uw internationaal paspoort hadden gevraagd, terwijl u nu stelt dat zij dit wel gedaan hadden en dat u zelfs een verlopen internationaal paspoort hebt voorgelegd. Dit zijn toch markante feiten waarvan kan verwacht worden dat u deze zich ook tijdens uw eerste asielaanvraag herinnerde en weergaf. Bovendien blijkt dat dit paspoort reeds in 2009 vervallen is. Gezien de autoriteiten u verdachten van spionage, gezien u omwille van uw werk vaak reisde, kan uw verklaring dat u in 2013 de politie met dit paspoort (en al dan niet in combinatie met het feit dat er geld was betaald om jullie een tijdje gerust te laten) kon overtuigen dat u niet meer in het bezit was van een geldig internationaal paspoort (CGVS,p.9), de Commissaris-generaal dan ook niet overtuigen.

Voorts poogde u de vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken door te stellen dat u geheugenproblemen hebt en verwijst hiermee naar het attest dat opgemaakt werd door psychotherapeute T. (...) (CGVS p.1-2, 11-12). Echter kan het attest om meerdere redenen niet overtuigen. Ten eerste wordt de diagnose PTSD waaruit de geheugenproblemen worden afgeleid vastgesteld door een psychotherapeute, die geenszins een dokter of psychologe is zoals uit bijgevoegde informatie blijkt, en waardoor vragen kunnen worden gesteld of zij hierdoor geplaatst is dergelijke (of zelfs überhaupt) een diagnose te stellen. Voorts wordt slechts zeer summier gerefereerd naar de totstandkoming van de diagnose en blijkt dat dit op basis van een summier test (PLS) werd gedaan. Dergelijke test wordt door de cliënt ingevuld waarna op basis van de score zoals het attest doet vermoeden een diagnose wordt gesteld. Echter kan dergelijke test niet volstaan om een volwaardige diagnose te stellen, maar kan het hoogstens indicatief zijn voor de mogelijke PTSD. Dit is immers een vrij zeldzame aandoening die een zeer complexe diagnose betreft. Enige concrete objectivering van de vermeende cognitieve problemen bevat het attest evenmin en er wordt zelfs niet vermeld welke traumatische ervaringen de psychische problemen hebben veroorzaakt (zie ook achtergrondinformatie hierover toegevoegd aan uw dossier). Dergelijk attest is dan ook ruim onvoldoende om aan te tonen dat u omwille van PTSD geheugenproblemen heeft of PTSD hebt. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

U legde meerdere artikels neer betreffende vervolgingen van mensenrechtenmedewerkers en onderzoekers in Tadzjikistan. U noch de organisatie waar u voor werkte komen evenwel in de betreffende artikelen voor waardoor deze niet kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas.

Het artikel aangaande het wetsvoorstel betreffende beperkingen voor NGO's inzake buitenlandse financiering geven aan dat Tadzjikistan plannen heeft (zeer) restrictieve maatregelen ten aanzien van NGO's te nemen, al kan dergelijk wetsvoorstel uw geloofwaardigheid niet herstellen daar u niet aannemelijk kunt maken dat organisaties die aan het rapport hebben meegewerkt enige problemen hebben gekend.

De kopie van het internationaal paspoort van uw zoon indiceert dat er inderdaad misverstand was over de geboorteplaats van uw zoon maar doet niets af aan de vaststelling dat er in juli 2013 nog een nieuw internationaal paspoort voor uw zoon werd uitgegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enige middel op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en "57 bis" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen "1 tot 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de "beginselen van behoorlijk bestuur".

2.2.1. Waar verzoekende partijen de schending van artikel "57 bis" van de vreemdelingenwet aanvoeren, bemerkt de Raad dat de vreemdelingenwet geen artikel "57 bis" bevat en dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke wijze zij dit artikel geschonden achten. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekende partijen laten na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden

beslissingen met schending van het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.2.3. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partijen zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw steunen op het bij hun eerste asielaanvraag voorgehouden asielrelaas. De eerste asielaanvraag van verzoekende partijen van 17 september 2014 werd door verwerende partij bij beslissingen van 6 februari 2014 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 134 332 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 november 2014, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 15). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen in hun betoog een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

2.2.8.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissingen dat het in het licht van de grote problemen die eerste verzoekende partij beweerde gekend te hebben omwille van haar onderzoek in het kader van het rapport weinig overtuigend overkomt dat zij amper of geen inspanningen heeft gedaan om te weten te komen of er iemand sinds de publicatie van het rapport ook maar enige problemen heeft gekend, stellen verzoekende partijen dat zij enkel contact hebben met de broer van tweede verzoekende partij in Tadzjikistan, die evenwel niets te maken heeft met het rapport of met de organisaties die aan het rapport meewerkten. Verzoekende partijen kunnen dan ook onmogelijk weten of andere personen problemen hebben gekend sinds de publicatie van het rapport.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van mening dat het loutere feit dat verzoekende partijen enkel contact zouden hebben met de broer van tweede verzoekende partij in Tadzjikistan die met deze zaak niets te maken heeft, niet wegneemt dat van eerste verzoekende partij verwacht kan worden dat zij zou trachten om personen en/of de organisaties die meewerkten aan het rapport te contacteren teneinde te weten te komen of er voor hen problemen zijn ontstaan na de publicatie van het rapport. Bovendien blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij nog contact heeft gehad met G., die aan het rapport had meegewerkt (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 16/02/2015, p. 3, 5-7). Verzoekende partijen voeren geen enkele afdoende reden aan waarom eerste verzoekende partij, op het enige contact met G. na, niemand heeft pogen te contacteren en er zelfs niet aan dacht om te weten te komen of de directeur van TFPA problemen heeft gekend. De vaststelling dat eerste verzoekende partij amper of geen inspanningen heeft gedaan om te weten te komen of er iemand sinds de publicatie van het rapport ook maar enige problemen heeft gekend, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden problemen.

2.2.9.1. Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat niemand de problemen van eerste verzoekende partij kan bevestigen of dat organisaties zoals UNFPA en 'Equal Opportunities' die een grote rol speelden in het opstellen en de publicatie van het rapport, voor zover eerste verzoekende partij weet, zelfs maar op de hoogte zijn van haar vervolgingsproblemen, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij na de reactie van haar baas toen zij hem op de hoogte bracht van de problemen die er waren ontstaan omwille van het voorlopige rapport – eerste verzoekende partij werd door hem gedwongen ontslag te nemen teneinde verdere problemen voor de organisatie te vermijden – niet wilde praten over haar problemen met de organisaties uit vrees dat het rapport dan niet gepubliceerd zou worden gelet op de risico's voor de werknemers van de organisaties. Eerste verzoekende partij wilde dat het project voltooid zou worden.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij deze organisaties niet op de hoogte heeft gebracht van haar problemen niet volstaat om te verklaren waarom niemand haar problemen kan bevestigen of dat organisaties zoals UNFPA en 'Equal Opportunities' die

een grote rol speelden in het opstellen en de publicatie van het rapport zelfs maar op de hoogte zijn van de vervolgingsproblemen van eerste verzoekende partij. Immers hebben deze organisaties hun zetel in Dushanbe, speelde eerste verzoekende partij een centrale rol in het onderzoek en het opstellen van het rapport, worden verzoekende partijen officieel van onder meer spionage beschuldigd en zouden er opsporingsberichten met hun foto's hangen in het politiekantoor, op straat en op de luchthaven. Indien iemand daadwerkelijk van onder meer spionage wordt beschuldigd omwille van een onderzoek dat in opdracht van een VN-organisatie werd gevoerd en waaraan meerdere NGO's meewerkten zou verwacht worden dat dit bekend raakt. Bovendien zouden de opsporingsberichten met de foto's van verzoekende partijen zichtbaar zijn op de luchthaven en op straat. Internationale organisaties die nauw betrokken zijn bij het opstellen van het rapport en een zetel in Dushanbe hebben zouden derhalve sowieso op de hoogte moeten zijn van de vervolgingsproblemen van eerste verzoekende partij, onafhankelijk van het feit of eerste verzoekende partij deze organisaties zelf heeft ingelicht over haar problemen.

2.2.10.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat het aangebrachte attest dat werd opgemaakt door psychotherapeute T. ruim onvoldoende is om aan te tonen dat eerste verzoekende partij omwille van PTSD geheugenproblemen heeft of PTSD heeft, menen verzoekende partijen dat verwerende partij *“ongetwijfeld te kwader trouw (is) wanneer het zegt dat het certificaat van Dr. T. (...) niet kan worden vastgesteld omdat het een psychotherapeut, geen psycholoog”*. Verzoekende partijen opperen dat de testen die werden uitgevoerd door psychotherapeute T. voldoende zijn om de geheugenproblemen van eerste verzoekende partij vast te stellen.

2.2.10.2. De Raad treedt evenwel de motivering van verwerende partij bij dat desbetreffend attest van psychotherapeute T. niet volstaat om aan te tonen dat eerste verzoekende partij omwille van PTSD geheugenproblemen heeft of PTSD heeft. Vooreerst wordt de diagnose PTSD waaruit de geheugenproblemen worden afgeleid vastgesteld door een psychotherapeute, die geenszins een dokter of psychologe is zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 11) en verwerende partij vraagt zich dan ook terecht af of zij hierdoor geplaagd is een dergelijke (of zelfs überhaupt) diagnose te stellen. Voorts blijkt uit het attest dat de diagnose van PTSD gesteld werd op basis van een summiere test (PLS). Evenwel blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 11) dat dergelijke test hoogstens indicatief kan zijn voor de mogelijke PTSD maar niet kan volstaan om een volwaardige diagnose te stellen, daar PTSD een vrij zeldzame aandoening is die een zeer complexe diagnose betreft. Verder bevat het attest evenmin enige concrete objectivering van de vermeende cognitieve problemen en wordt zelfs niet vermeld welke traumatische ervaringen de psychische problemen hebben veroorzaakt. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich met bovenstaande opmerkingen beperken tot het louter tegenspreken van desbetreffende motivering, zonder hierbij enige concrete argumenten aan te voeren. Dergelijk verweer volstaat evenwel niet om de vaststellingen van verwerende partij te weerleggen.

2.2.11.1. Verder stellen verzoekende partijen nog dat hun foto aan de voorkant van een politiebureau hangt, waar foto's hangen van personen die worden gezocht. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen hiervan een foto (bijlage 3).

2.2.11.2. De Raad wijst er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven merkt de Raad op dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift, citerend uit verschillende internationale rapporten, erop wijzen dat NGO's in Tadzjikistan worden geconfronteerd met *“onderdrukking, intimidatie en druk”* vanwege de autoriteiten, stelt de Raad evenwel vast dat noch verzoekende partijen, noch de organisatie waar eerste verzoekende partij voor werkte vermeld worden in de door verzoekende partijen geciteerde passages. Dergelijke algemene informatie over de situatie van NGO's in Tadzjikistan volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel

48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Tadzjikistan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT